

ERC, l'única força que ha defensat el dret del català a esdevenir una llengua normal

Després de més de mig any de debat dominat, des del primer moment, pels sectors econòmics, mediàtics i intel·lectuals hostils a la normalització del català, el Parlament de Catalunya ha aprovat una llei de política lingüística que, malbaratant una oportunitat històrica, no significa un salt qualitatiu per a l'ús social de la llengua catalana.

La primavera passada CiU, amb la pretensió de fer un gest «nacionalista» que apaivagués el desgast del pacte amb el PP, anunciava a bombo i plateret l'elaboració d'una nova llei del català, oberta al conjunt de forces parlamentàries. Poc temps més tard es descobrien els greus errors estratègics de la maniobra del govern Pujol: ni havia consensuat res abans amb cap partit de l'oposició, ni havia neutralitzat els seus socis del PP de Barcelona i Madrid, ni un cop el PSC rebutjà l'esborrany presentat pel govern, aquest no va saber marcar cap altre objectiu clar que no fos aprovar la nova llei a qualsevol preu, sense importar-li

gaire el seu contingut final.

Després de continuades reunions de la ponència parlamentària constituïda a l'efecte, en la qual hi expressaren les seves valoracions i propostes un gran nombre d'entitats i associacions de tot tipus, s'arribà a l'estiu amb un text provisional que, tot i contenir algunes de les propostes formulades per ERC en aquella primera fase, ja restava ben lluny de les expectatives generades en amplis sectors del país. Un cop passades les vacances arriba el «consens»: PSC i CiU acorden rebaixar objectius i eliminar les mesures d'acompliment, desnaturalitzant la llei de forma determinant. La suma dels

grups satel·litzats a aquests —IC i els 4 trànsfuges del Grup Mixt— no fa altra cosa que engrandir el nombre de diputats que donen suport al text pactat per Serra i Pujol, però sense millorar-lo. Finalment, les recomanacions fetes pel Consell Consultiu sobre la constitucionalitat de la proposició de llei són aprofitades per rebaixar encara més l'aigallit redactat.

CiU, PSC, IC i Grup Mixt mantenen el català en una situació de marginació jurídica

ERC va treballar, tant dins de les reunions de la ponència com a les reunions bilaterals amb el govern de CiU i la resta de partits, per tal que la renovació legislativa treïés el català de la desigualtat jurídica amb el castellà i suposés un clar element de suport al seu

**feta la llei,
feta la trampa**

pel futur del català,
cal una altra llei

El cartell editat per ERC

ús social. Aquesta tasca, però, va topar amb un doble mur aixecat per CiU: el de procurar-se el suport del PSC, malgrat la seva oberta oposició a cap canvi significatiu en l'estatus del català, i el de la seva negativa frontal a legislar en aspectes bàsics com el de l'etiquetatge, per tal de no molestar els seus sectors financers i industrials més propers. La ferma oposició d'ERC però, no s'acabà de materialitzar fins que a la darrera reunió de la ponència parlamentària, els quatre grups de suport a la llei →

presentació

Josep Vall

Secretari de Publicacions i Propaganda

El dret a la informació

Tota la militància té uns deures, des d'actuar d'acord amb els principis ideològics de l'organització, fins abonar amb puntualitat la quota fixada pel Consell Nacional.

Però també tenim uns drets, i un d'ells i no pas el menys important, és el dret a «*rebre informació sobre l'activitat interna i externa d'ERC, així com de la tasca dels diferents grups parlamentaris i càrrecs electes i institucionals en general*», tal com recullen els Estatuts de la nostra organització.

Aquest dret s'articula mitjançant la comunicació entre els òrgans de direcció i la militància a través de diversos procediments (telèfon, fax, mass-media...), però cap de tant eficaç, i modest alhora, com un butlletí.

Són moltes les seccions locals i federacions regionals d'ERC que dins els seus migrats recursos compleixen amb aquest precepte estatutari. A tall d'exemple, durant el 1997 es va rebre a la Seu Nacional, algun exemplar de

67 capçaleres diferents editades pels òrgans territorials.

A nivell nacional, però, la situació ha estat diferent. El difícil moment econòmic d'ERC ha fet que durant el 1997 la informació emesa des dels òrgans de direcció nacionals hagi estat restringida als òrgans territorials. Per això, al llarg del darrer any, des de les seccions locals fins les federacions regionals han rebut diferents butlletins: *seu nacional, política municipal, fòrum sindical, de-*

bats d'esquerra, dones d'esquerra.

Enguany, 1998, des de la Secretaria de Publicacions i Propaganda, reprenem l'edició d'un mitjà de comunicació mensual per a tota la militància, d'acord amb les actuals possibilitats econòmiques d'ERC.

Aquest **esquerra nacional** que teniu entre les mans és la nostra humil resposta, que esperem digna i eficaç, al dret de tota la militància a estar informada.